

РЕШЕНИЕ

№ 1444

гр. София, 07.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 11.02.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова

Ванина Колева

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **12644** по описа за **2021** година докладвано от съдия Ванина Колева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН), вр. с чл. 348 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК), вр. с чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по касационна жалба на Дирекция за национален строителен контрол (ДНСК) [населено място], срещу Решение от 28.10.2021 постановено по НАХД № 11290/2019г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 114-и състав.

С оспореното решение е отменено Наказателно постановление /НП/ № С- 11- ДНСК- 51/ 31. 05. 2019г., издадено от арх. П. В. Д., на длъжност заместник- началник на Дирекция за национален строителен контрол /ДНСК/, с което на основание чл. 237, ал. 1, т. 15 от Закона за устройство на територията /ЗУТ/, на [фирма] е наложена "имуществена санкция" в размер на 5 000 /пет хиляди/ лева за извършено нарушение на чл. 163, ал. 2, т. 1 от ЗУТ във вр. с чл. 163, ал. 4 от ЗУТ.

В касационната жалба са изложени доводи, че оспореното решение е неправилно и незаконосъобразно, постановено при противоречие с материалния закон. Касаторът твърди, че с оглед невъзможността да се определи точната дата на извършване на нарушението административнонаказващият орган е приел, че нарушението е извършено на датата на проверка на строежа, когато същото е било установено с

констативен протокол от 11.01.2019г., като по този начин е изпълнил задължението си по чл. 57, ал. 1, т.5 от ЗАНН. Изтъква, че съдът приемайки, че нарушението не е извършено на посочената дата, не е посочил на коя конкретна дата би следвало да се счита, че е извършено. Твърди се, че неоснователно съдът е приел, че описанието на нарушението в АУАН и НП е бланкетно. Моли за отмяна на въззивното решение и постановяване на ново, с което НП да бъде потвърдено. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Отвeтникът по касация, [фирма], чрез процесуалния си представител, моли касационната жалба да бъде оставена без уважение, по съображения посочени с представения отговор на касационна жалба и изложени в писмени бележки. Претендира разноски за адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба, намира решението на СРС за правилно и законосъобразно.

Административен съд София-град, XXII касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл. 63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна.

Въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства Софийският районен съд е установил следната фактическа обстановка:

С акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № С- 11 от 02.04.2019г. е установено, че [фирма] ЕИК[ЕИК], във функциите си на подизпълнител съгласно договор от 27.07.2018г. за изпълнение на СМР: изкоп и транспорт на земни маси и строителни отпадъци до разтоварище с включена такса за разтоварище и набиване на пилотки, съгласно оферта №352/ 11.07.2018г., сключени със [фирма], ЕИК[ЕИК], в качеството му на възложител и строител на строежа, е изпълнил укрепване на изкоп в отклонение от одобрения на 23.10.2017г. проект по част „Конструктивна“, чертеж „Укрепване на масов изкоп“ и в нарушение на технологията на изпълнение на изкопни работи и укрепване на изкопа на строеж: „Апартаментен хотел и жилищна сграда с магазини, подземен гараж и офиси“, находящ се в ПИ с идентификатор 68134.302.326, УПИ XXIII- 13, кв. 155, м. „Зона Б-3“, район „В.“- СО, с административен адрес: [населено място], [улица].

В АУАН действията на дружеството- жалбоподател са квалифицирани като административно нарушение по чл.163, ал. 2, т. 1 от ЗУТ във връзка с чл. 163, ал. 4 от ЗУТ. В него е посочено, че нарушението е извършено на 11.01.2019г. в [населено място] и е установено на същата дата с констативен протокол /приложение № 1 към чл. 5, ал. 1 от Наредба № 1/ 2007г. за обследване на аварии в строителството/, съставен от инж. Б. С., управител на [фирма], упражняващ строителен надзор на строежа.

Въз основа на горепосочения акт е издадено обжалваното наказателно постановление /НП/, като наказващият орган е възприел фактическите констатации от АУАН /включително и относно датата на която се твърди, че е извършено нарушението/ и е наложено на жалбоподателя административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 5000 лева, на основание чл. 237, ал. 1, т. 15 от ЗУТ за извършено нарушение оп чл. 163, ал. 2, т. 1 от ЗУТ във връзка с чл. 163, ал. 4 от ЗУТ.

За да отмени оспореното решение, въззивният съд е приел, че в хода на административнонаказателното производство при съставяне АУАН и НП са допуснати съществени процесуални нарушения, които в своята съвкупност са довели до ограничаване правото на защита на санкционираното дружество да разбере по един ясен и непротиворечив начин всички елементи на вмененото му нарушение. Съдът е приел, че същите са напълно достатъчно основание за отмяна на атакуваното НП.

Решението на въззивния съд е валидно, допустимо и правилно.

Настоящата касационна инстанция споделя правните изводи на районния съд за допуснати съществени процесуални нарушения в хода на административнонаказателното производство, които се явяват основание за отмяна на процесното НП.

В нарушение на изискванията на чл. 42, т. 3 и т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН актосъставителят и административно-наказващият орган не са посочили по достатъчно ясен и непротиворечив начин едни от най-съществените реквизити на АУАН и НП, а именно - датата на извършване на нарушението, като на същото не е дадено и достатъчно ясно описание. Датата на извършване на административното нарушение е задължителен реквизит, както на АУАН /чл. 42, т. 3 от ЗАНН/, така и на наказателното постановление /чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН/. Разпоредбата на чл. 57 от ЗАНН безусловно е императивна, тъй като осигурява правото на привлечения към административно-наказателна отговорност да знае точно какво административно нарушение се твърди, че е извършил, за да може да организира защитата си в пълен обем. В АУАН и в НП, издадено въз основа на този акт, трябва да бъдат описани всички фактически елементи от състава на нарушението.

Видно от събраните доказателства, санкционираното дружество е прекратило своята дейност на обекта на 28.12.2018г., за което е съставен спримо-предавателен протокол, като 14 дни по-късно, на 11.01.2019г., ДНСК, извършвайки проверка на обекта установява процесното нарушение и вписва същата дата като такава на която то е било извършено. Материалите по делото сочат, че датата 11.01.2019г. е датата на която нарушението е било установено от органите на ДНСК, но не и датата на която то е било извършено. В тази връзка АУАН и НП визират датата на установяване на нарушението, като в конкретния случай неоснователно тя е била отъждествена с датата на която то е било извършено. Към тази дата дружеството не е осъществявало СМР на обекта. Неоснователно е твърдението на касатора, че съдът, би следвало да определи на коя конкретна дата би следвало да се счита, че е извършено нарушението-посоченият порок не може да се санира в съдебната фаза, тъй като е било нарушено правото на защита на санкционираното дружество.

Разпоредбите на чл. 42, т. 4 от ЗАНН и чл. 57, ал. 1, т. 5 са императивни и тяхното спазване е не само абсолютно условие за формална изрядност и законосъобразност на АУАН, респ. НП, но са и гаранция за правото на защита. Изискванията им ще бъде изпълнени само тогава, когато са посочени всички съставомерни признаци на вмененото нарушение и те са максимално конкретизирани откъм фактически обстоятелства в съответствие с установеното по преписката към този момент. Необходимо е НП да съдържа фактическо описание на конкретното проявление на деянието в обективната действителност - обстановката, при която е било извършено, начинът и средствата за осъществяването му, конкретно настъпилите общественоопасни последици и др. В съответствие и при правилно приложение на закона СРС е приел че липсва изискуемото се ясно, точно и конкретно формулиране и

конкретизация на административното обвинение от фактическа и правна страна, като по този начин е допуснато съществено процесуално нарушение по отношение описанието на нарушението в АУАН и НП. В конкретният случай описанието на нарушението е че на [фирма] е изпълнило укрепване на изкоп в отклонение от одобрения от 23.10.2017г. проект по част „Конструктивна“, чертеж „Укрепване на масов изкоп“ в нарушение на технологията на изпълнение на изкопни работи и укрепване на строежа. Така направено описанието не може да бъде отнесено към датата 11.01.2019г., когато дружеството вече не работи на обекта. От друга страна от събраните доказателства не се установява укрепването на изкопа да е било част от дейностите, превъзложени на дружеството от [фирма]. Не е изследван и въпросът след приключване работа на строежа на 28.12.2018г. работено ли е на обекта, кой и какви дейности не извършвал.

Предвид изложените мотиви касационната инстанция намира решението на районния съд за валидно, допустимо и правилно, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

С оглед неоснователността на касационната жалба и на основание чл. 63д, ал. 1, ал. 2 ЗАНН, вр. чл. 143, ал. 3 АПК, на процесуалния представител на ответника следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение, в размер на 600 лева. Този размер съдят определя, като се съобразява възражението на касатора за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение 896 лева, с оглед фактическата и правна сложност на делото и като съобрази размера на минималното адвокатско възнаграждение, определен на основание чл. 18, ал. 2, вр. чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

По изложените съображения и на основание Административен Съд С. –град, XXII Касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 28.10.2021 постановено по НАХД № 11290/2019г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 114-и състав по.

ОСЪЖДА Дирекция за национален строителен контрол /ДНСК/ [населено място] да възстанови на [фирма] ЕИК[ЕИК] заплатеното възнаграждение за адвокат, в размер на 600 /шестстотин/ лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: